

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 5
mei 2002
jaargang 1

Het softwaresysteem van de UA bibliotheken wordt uitgebreid. Eind 2002 kan je hier zowel de openbare bibliotheken als de bibliotheken van de UA raadplegen. ☛ Het idee bestaat zelfs om hier ook boekencollecties van musea, het stadsarchief en heemkundige kringen in op te nemen. ☛ De nieuwste brochure van Jobwerking is beschikbaar op <http://www.studiant.be/jobwerking/> ☛ Hierin vind je alles (rechten en plichten) wat je moet weten voordat je aan de slag gaat! ☛ Wisten jullie dat de helft van de eerstejaars er nog voor het einde van het eerste jaar de brui aan geven? ☛ Dit blijkt uit een onderzoek van de KUL en VUB (1999-2000). Gelukkig begint 85% het jaar daarop met een nieuwe opleiding. ☛ Hoe is je Frans? Ik waag mij er nu niet aan, maar als het aan de vereniging Prolingua ligt, moeten we een betere

kans "krijgen" om de tweede taal te leren: met cursussen in Vlaanderen in het Frans en in Wallonië in het Vlaams (binnen het onderwijssysteem) moet onze talenkennis opgeschroefd worden. ☛ Helaas, Marleentje gaat niet akkoord. ☛ Jullie herinneren je het Bologna-onderwijsakkoord waarschijnlijk nog wel: nieuw systeem en nieuwe titels. ☛ Zie je het dan niet zitten om voor een mastertitel door te studeren, dan kun je er gewoon één kopen in Nederland, bij DBA-Intermediair. ☛ Daarnaast kunnen ook beroepsdiploma's, bachelors, doctoraten en Ph.D-graden gekocht worden. ☛ Prijzen liggen tussen 1290 en 2268 euro. Er is dus nog hoop! ☛ In Colorado wordt de biertraditie beter gewaardeerd dan hier. ☛ Voor de beoefening van je favoriete hobby (of sport, zoals je wil) kan je namelijk studiepunten behalen. ☛

Via een, overigens gratis, cursus maak je jezelf meester van 'het bierbrouwen' en verdien je tegelijkertijd punten voor je eindbeoordeling. ☛ Dat lijkt me nu een briljant nieuw idee om bij je eigen onderwijscommissie te deponeren! ☛ In Amerika wordt hard gewerkt aan de MTV University. ☛ Bedoeling is dat studenten een 24-uursservice in cafés en woonhuizen ter beschikking hebben. ☛ Met programma's als 'Jackass' zal MTV haar steentje bijdragen aan de ontwikkeling van studenten. ☛ Naast bierbrouwen is dit idee nummer twee misschien? ☛ Al last van stress en faalangst voor de aankomende examenperiode? ☛ Luister dan eens naar relaxatie-CD van studentepsycholoog Vincent Willemeys (Hogeschool Gent). ☛ Speciaal voor studenten dus!

Inhoud van dit nummer

- 2 SMS & colofon.
- 3 Of wa?
- 3-7 Chris Van den Wyngaert
- 8 Bologna in Nederland
- 9 Erasmus geeft je leven!
- 10 Ontwikkel eens duurzaam
- 11 Is Duits enkel voor doetjes?
- 12 Sport & meer onderwijs aan UA
- 13 Rokjes, relaties, reglementen
- 14 SoapSurd & Semestersysteem
- 15 De column van Joost
- 16 Wij willen borsten zien
- 17 Brief uit de VS
- 18 Puzzel & CultuurSMS
- 19 Water en vergeten
- 20 12-urenloop: foto's

Colofon *dwars*

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

Het verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen RUCA, UFSIA en UIA.

Huidige oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Jan Adriaenssens, Groenenborgerlaan 171, B-2020 Antwerpen.

Drukkerij: Nashuatec.

Hoofredactie: Jan Adriaenssens.

Eindredactie: Kristof De Pooter, Matthias Debruyn, Kris Hameeuw, Ewald Peters, Joost Van De Putte en Karen Van Dijck.

Redactie: Michèle Blockhuys, Bart Braem, Pieter Capiiau, Mirella Gobati, Katleen Jaspers, Els Lenaerts, Thomas Vanhees, en Tomas Verachtert.

Vormgeving: Jan Adriaenssens.

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt, Ella Roelant.

Illustratie voorblad: Willem Adriaenssens.

Werkten mee aan dit nummer:

Ides Büscher, Carl De Strycker, Danny Mathysen, Nele Sels, Jacques Tempère, Greg Tisson.

Reporters gezocht

Inderdaad, de *dwars*-redactie is nog steeds op zoek naar extra krachten. Stuur ons een berichtje op dwars@ua.ac.be.

Medewerkers kunnen we op alle gebied gebruiken: gastschrijvers, illustratoren, boeiende mensen, fotografen, personen met een mening, rasschrijvers,...

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Groenenborgerlaan 171
B-2020 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Mogen wij stiekem een beetje trots zijn? Ik meen van wel. Na een lange periode van onze kerheid kon een groepje enthousiaste studenten dit jaar van start gaan met het eerste studentenblad van de Universiteit Antwerpen. We noemden het *dwars*, en legden het ook zo.

Een vraag werpt zich hierbij echter spontaan en onontkoombaar op: waren we wel *dwars* genoeg?

Ik bedoel:

voldoende constructief kritisch, analytisch? Soms heb ik het gevoel van niet.

Met betrekking tot sommige kwesties

zijn we niet "tot op het bot" gegaan. De eengemaakte UA voert naar buiten toe een schone goednieuwsshow op -en vaak met reden, daar niet van. Er loopt echter met de samenwerking tussen de drie instellingen af en toe wel wat mis. Het bijeenvoegen van drie bedrijfsculturen, in dit geval zelfs met een soms fundamenteel verschillend gedachtegoed, is nooit eenvoudig. Er worden op vele niveau's kleine oorlogjes gevoerd. Wat zijn de gevolgen van het feit dat bepaalde proffen en andere vast aangestelde personeelsleden elkaar niet kunnen uitstaan? Welke UA-beslissingen worden er door naijver of persoonlijke ambities geboycot? Het gebeurt, volgens sommigen regelmatig, maar steeds venijnig op de achtergrond.

Is het de taak van *dwars* om daarover te berichten? Ik zou hierop "niet altijd"

willen antwoorden, maar dan redeneer ik me weer vast op de vraag "wanneer dan wel?" Als het invloed heeft op de studenten misschien? Dat heeft het op één of andere manier altijd.

Momenteel is de UA nog volop afhankelijk van de drie universiteiten UFSIA, RUCA en UIA. Bij elke kritiek die we leveren, kunnen of zullen we beschuldigd worden van een vorm van 'partijdigheid'. En inderdaad, welke versie van de waarheid krijgen wij studenten eigenlijk te horen?

Ben ik in mijn beschrijving hierbo-

ven te vaag en te pessimistisch? Ik denk het wel, maar ik moest het even kwijt.

Ik hoop dat *dwars* ook volgend academiejaar op zoek zal gaan naar een evenwichtige, relevante, interessante, aangename, constructief kritische en vooral door studenten gevormde berichtgeving. Ik hoop dat ik daarbij ook op u zal kunnen rekenen. Hoe u het ook draait of keert, *dwars* is dit jaar van start gegaan, met de bedoeling om niet meer te stoppen! Dat we nog moeten groeien, staat als een paal boven water. Maar als ik zie wat we dit jaar reeds konden verwezenlijken, heb ik er een gezond vertrouwen in. En daarom zijn wij stiekem een beetje trots ook, na deze eerste jaargang.

Ik wens u in ieder geval een succesvolle examenperiode en een wervelende vakantie. Tot volgend jaar,

Jan Adriaenssens

Of wa?

prof en internationaal rechter
Chris Van den Wyngaert:

“Je kan niet op alles je gelijk halen”

Tijdens de paasvakantie werd in New York de oprichting van het *Internationaal Strafhof* aangekondigd. Dit werd mogelijk doordat meer dan zestig landen het *Verdrag van Rome* hebben geratificeerd. De oprichting van dit tribunaal kan een mijlpaal in de geschiedenis genoemd worden, en ze is tekenend voor een tijd waarin men de straffeloosheid op de allerhoogste niveaus wil aanpakken. De internationale rechtspraak is nu meer dan ooit actueel. Daarom trokken we naar professor *Chris Van den Wyngaert*, rechter bij het Internationaal Gerechtshof voor de zaak *Yerodia*, binnenkort rechter bij het Joegoslavië-tribunaal en vooral expert ter zake.

DWARS U was de Belgische rechter die in het Internationaal Gerechtshof zetelde bij de zaak *Yerodia*, die een geschil behandelde tussen de België en Kongo over het Belgische aanhoudingsbevel tegen de Kongolese minister van buitenlandse zaken *Yerodia*. We hebben toen in de pers kunnen lezen dat u het helemaal

niet eens was met de beslissing van de rechtbank, hoewel u er zelf in zetelde.

VAN DEN WYNGAERT Die werkwijze is eigen aan zo'n rechtbanken. Als een rechter het niet eens is met de meerderheid van de rechters, schrijft hij dat uit. In België

worden er ook beslissingen meerderheid tegen minderheid getroffen, maar de rechters die eventueel een andere mening hebben, worden niet geacht dat ook te motiveren. Dat maakt zo'n internationale rechtbanken toch helemaal anders, omdat je daar je als rechter je individuele verantwoordelijkheid moet nemen.

In het arrest [*haalt het boek uit haar boekenkast*] leest men eerst de uitspraken, en per uitspraak wordt neergeschreven welke rechters voor en tegen hebben gestemd. Dan schrijven verschillende rechters na het arrest hun mening, met een "*opinion individuelle*" of een "*opinion dissidente*", al naar gelang hij voor of tegen heeft gestemd. In mijn persoonlijke opinie, die achteraan steekt aangezien ik de jongste rechter was, verwoord ik waarom volgens mij de beslissing verkeerd is.

DWARS *Waarom is die dan wel verkeerd?*

VAN DEN WYNGAERT Men poogt met het het instandhouden van de onschendbaarheid om een chaos te vermijden door een potentiële resem van aanklachten aan buitenlandse ministers te beperken. Volgens mij loopt men echter het risico dat regeringen oorlogsmisdadigers benoemen tot ministers om ze buiten schot te houden. Het is deze vrees die ik mijn opinie uitdruk. Men kan ministers alsnog vervolgen als de zendstaat de onschendbaarheid opheft. Het is volgens mij echter onwaarschijnlijk dat staten dat zullen doen.

Geheimhouding

DWARS *Is de werking van zo'n tribunaal dan volledig open, of blijven er toch bepaalde "Ik zou niet graag worden geassocieerd met de rechters die vóór hebben gestemd."*

dingen onuitgesproken?

VAN DEN WYNGAERT Er is een zekere plicht tot geheimhouding, die zich beperkt tot de interne keuken. Het was moeilijk tot het punt waarop het arrest gevelde was, omdat tot dan echt niets bekend mocht zijn. Ik mocht er met niemand over spreken, zelfs niet met collega's. Dat was een eenzame periode van een aantal maanden, ook door de afstand die je moest bewaren omdat je je mening echt alleen moest vormen; enkel binnen de rechtbank mocht er over gesproken worden. Achteraf was ik dan ook blij dat ik mijn mening kon vrijgeven als bijlage bij het arrest. Ik kom graag uit voor mijn mening, en zou niet graag worden geassocieerd met de rechters die voor hebben gestemd.

In het Joegoslavië-tribunaal kan je bijvoorbeeld ook afwijkende meningen hebben, maar daar is zeker niet iedereen overtuigd van het voordeel ervan. Stel dat Milosevic wordt veroordeeld door drie rechters, waarbij één heeft tegengestemd en die ene legt uit waarom hij vindt dat hij volgens hem niet schuldig is. Wat heeft hij daar dan aan? Verliest de uitspraak dan niet aan legitimiteit? Je kan dat een goede of een slechte zaak vinden; zelf ben ik voorlopig voorstander van de mogelijkheid tot het formuleren van dissenting opinions.

DWARS *Voorlopig?*

VAN DEN WYNGAERT Je hebt zo van die onderwerpen waarbij je mening zich vormt in de loop van de tijd. Misschien verandert die wel als ik een tijd heb meegedraaid in het tribunaal. Het is goed

mogelijk dat u me binnen tien jaar met deze uitspraak kan confronteren. *Il faut avoir le courage de changer d'opinion.*

Genocidewet

DWARS *Wat vindt u van de omstreden genocidewet?*

VAN DEN WYNGAERT Ik vind de genocidewet in België juridisch wel correct, en daarom denk ik dat het hof het bij het verkeerde eind heeft als het de wet net op deze juridische gronden veroordeelt. Het volkenrecht verbiedt volgens mij niet dat ministers vervolgd kunnen worden. Integendeel, de laatste jaren gaat de tendens weg van de straffeloosheid. Maar of het politiek verstandig is om te doen wat er in België nu gebeurt? Een Sharon voor het gerecht te brengen tijdens het conflict in Israël, vind ik persoonlijk toch niet zo'n goed idee. De genocidewet maakte het overigens oorspronkelijk niet mogelijk ministers of staatshoofden in functie te vervolgen, maar in 1999 heeft men de wet uitgebreid, naar aanleiding van de zaak Pinochet, een ex-staatshoofd. Een deel van het probleem bestaat eruit dat België een heel slachtoffervriendelijke wetgeving heeft. Slachtoffers kunnen bij ons vrij gemakkelijk de juridische machine op gang trekken; er zit geen enkele rem op. Op die manier heeft de staat geen enkele controle op de zaken die voor de rechter komen. Dat is uniek in de wereld.

DWARS *Is dat een voordeel of een nadeel?*

VAN DEN WYNGAERT Ik vind dat een nadeel. Slachtoffers moeten rechten

hebben, maar de mate waarin slachtoffers het ritme van het proces kunnen dicteren kan hinderend werken. Als je dit principe koppelt aan het internationaal recht, ga je tot in het extreme dergelijke zaken aantrekken. Vermits de rechtbanken echter effectief bevoegd zijn om deze zaken te behandelen, kan je ze niet zomaar afwijzen. Wegens het arrest in de zaak Yerodia zijn de rechtbanken echter niet meer bevoegd ten aanzien van ministers van buitenlandse zaken.

DWARS *Wat is het gevolg van het Yerodia-arrest voor de zaak Sharon?*

VAN DEN WYNGAERT Inmiddels werd beslist dat de zaak niet kan worden voortgezet, maar hiertegen is dan weer Cassatieberoep aangetekend. *"The first thing we do, let's kill all lawyers"*, zei Shakespeare destijds, al moet men uiteindelijk wel steeds oplossingen vinden.

DWARS *Merkt u dat er in deze zaak chauvinistisch werd gestemd, dat de rechters binnenskamers rekening hielden met nationale gevoeligheden?*

VAN DEN WYNGAERT Helemaal niet, het zijn onafhankelijke rechters die een eigen mening hebben en die in eer en geweten beslissen. Er wordt geen druk uitgeoefend door de staten.

Milosevic

DWARS *Dat brengt ons bij de volgende zaak, waarin nationale gevoeligheden wel een*

belangrijke rol spelen. U bent ook rechter in het Internationaal Strafhof voor voormalig Joegoslavië, waarin u zetelt als een van de 27 tijdelijke rechters die de vaste 16 moeten bijstaan. Wat zijn uw ervaringen met Den Haag?

VAN DEN WYNGAERT Ik ben nog niet in functie getreden, maar ik ben er wel al vaak geweest. Het Joegoslavië-tribunaal is een interessant laboratorium, omdat je moet werken met rechters van verschillende rechtssystemen, en daar speelt het chauvinisme. Dat chauvinisme wordt niet uitgespeeld op de rug van de verdachten, maar wordt uitgevochten op het

“Het Joegoslavië-tribunaal is een interessant laboratorium, waar het chauvinisme van de rechters meespeelt.”

punt van de structuren: hoe het systeem moet functioneren. Een voorbeeld: in België kennen we een Openbaar Ministerie dat bewijzen moet zoeken op een objectieve manier, zowel ten laste als ter verdediging van de beklaagde. Dit is in tegenstelling tot the Common Law van de Angelsaksische landen. Daar is het Openbaar Ministerie enkel verantwoordelijk voor de bewijzen à charge, en moet de verdachte zelf de getuigen en de bewijzen die zijn onschuld aantonen aanvoeren. In ons systeem mag dat zelfs niet, bij ons heeft de advocaat van de verdachte geen actieve rol in het opzoeken van getuigen en bewijzen. De tendens is momenteel dat men gaat naar een meer Engels en Amerikaans systeem, maar voor veel Angelsaksische collega's lijkt het tribunaal dan weer veel te continentaal.

DWARS *Wat vindt u persoonlijk van het Joegoslavië-tribunaal?*

VAN DEN WYNGAERT De start van het Milosevic proces was voor mij een heel belangrijk moment, omdat het bewijst dat de internationale strafrechtsjustitie kan werken. Het proces heeft zijn moeilijkheden, onder meer door de manier waarop Milosevic zijn verdediging voert, maar dat is eigen aan dat soort verdachten. Hij stemt zijn discours immers niet af op de rechtbank, maar op het thuispubliek. Voor zover ik begrijp uit de media is de polarisatie in Joegoslavië helemaal niet teruggedrongen door dit proces, integendeel. Dat komt de zaak zeker niet ten goede, omdat zo'n tribunaal enkel functioneren als de staten zelf meewerken.

Laboratorium-tribunaal

DWARS *Dit brengt ons dan het op te richten Internationaal Strafhof. U noemde het Joegoslavië-tribunaal "een interessant laboratorium", wat insinueert dat de ervaringen met het ene gebruikt kunnen worden bij het andere. Zijn de plannen voor het permanente Internationaal Strafhof dan nog niet helemaal uitgetekend?*

VAN DEN WYNGAERT Neen. Het verdrag is wel getekend en geratificeerd, wat wil zeggen dat het statuut klaar is. Nu zal men de rechters en het Openbaar Ministerie aanduiden, waar maanden overheen kunnen gaan. Men verwacht begin 2003 te kunnen beginnen.

DWARS *Voelt u zich goed bij het voorliggende verdrag?*

VAN DEN WYNGAERT Ach, men moet zien wat haalbaar is. Het verdrag heeft een aantal beperkingen, die je er vanuit een ideale wereld misschien liever niet zou zien instaan, maar internationaal recht kan enkel tot stand komen voor zover de staten meewerken. We hebben een verdrag dat door een 180-tal staten is ondertekend, maar waar een aantal belangrijke staten (*Verenigde Staten, India, China, Israël -nvdv*) dwars liggen. Als je het kwantitatief bekijkt, zal er ongeveer een derde van de staten het verdrag hebben geratificeerd, maar wat betreft de politieke machtsverhoudingen en bevolkingsaantallen is dat minder dan een derde. Ik geloof wel dat als het permanent Internationaal Strafhof zijn werk goed doet, het wantrouwen van verschillende staten zal afnemen.

DWARS *Kwesties zoals de oorlog in Afghanistan en de wederzijdse wreedheden in het Midden-Oosten kunnen geenszins voor dit Internationaal Strafhof verschijnen, maar enkel zaken die zich na de inwerkingtreding voordoen.*

VAN DEN WYNGAERT Inderdaad. Vanuit een idealistisch standpunt kon men hopen dat het verder zou gaan, maar dat is niet zo. Er is natuurlijk altijd de mogelijkheid dat er een strafhof voor Afghanistan of

Israël komt, maar enkel en alleen als de staten zelf meewerken. Die kans is dus zeer klein. Het Strafhof moet men bekijken als een internationale organisatie, los van de Verenigde Naties, dat zelfstandig werd opgericht door een zestigtal staten. Daarin verschilt het van het voormalige Internationaal Strafhof voor voormalig Joegoslavië, dat orgaan is van de Verenigde Naties. Merk op dat een jaar of tien geleden niemand ervan durfde dromen dat het Internationaal Strafhof er zo snel zou zijn.

DWARS *Wat vindt u de voornaamste oorzaken van het wantrouwen tegen het Strafhof? Is dat het opportunisme dat bepaalde staten burgers uit de VS of Israël willen aanklagen enkel om politieke redenen?*

VAN DEN WYNGAERT Sinds het aantreden van de regering Bush zijn de VS een veel eenzijdiger politiek gaan voeren. De regering Clinton was al niet heel enthousiast voor het Internationaal Strafhof, maar deze regering gaat veel verder en voert een actieve obstructiepolitiek. Landen die het verdrag wel hebben geratificeerd, worden onder druk gezet om er eventueel uit te treden! Wat de VS vrezen is dat Ame-

“Tien jaar geleden durfde niemand ervan dromen dat het Internationaal Strafhof er zo snel zou zijn.”

rikaanse onderdanen voor het Hof in Den Haag gedaagd zouden worden en daar door een niet onafhankelijke rechtbank worden veroordeeld. Zij zien onvoldoende in dat het Strafhof geen verplichte rechtbank zal zijn, in tegenstelling tot het Joegoslavië-tribunaal omdat dat een orgaan is van de Veiligheidsraad. Het permanente tribunaal zal enkel bindend zijn voor landen die het Verdrag van Rome hebben geratificeerd. Daarenboven is in de eerste plaats het land waar de feiten gepleegd zijn zélf verantwoordelijk om te zorgen dat de beklaagden voor de rechter komen. In de tweede plaats is dat het land van wie de daders de onderdanen zijn.

Europa versus VS

DWARS *Hoe ziet u in de toekomst de samenwerking tussen Europa en de VS?*

VAN DEN WYNGAERT Het zal niet noodzakelijk moeilijk worden, maar Europa begint zijn identiteit wel meer te ontwikkelen, van een economische naar een politieke en zelfs militaire gemeenschap. Wij vragen ons misschien af waarom er zo weinig gebeurt, en zo traag, maar vanuit

De rechters bij het Internationaal Gerechtshof in Den Haag, met uiteraars links Chris Van den Wyngaert. *foto CVdW/VN*

Amerikaans perspectief gaat het razendsnel hier in Europa.

DWARS *Vindt u dat Europa in geval van het Internationaal Strafhof misschien ook speelt vanuit een zeker opportunisme? Is het voor ons niet voordeliger om mee te doen dan voor de VS? Zij staan militair zeer sterk in de wereld, voor de EU is het misschien interessant om via het strafrecht op wereldniveau te kunnen meespelen?*

VAN DEN WYNGAERT Ik denk niet dat de Europese staten dat zien als een vorm van compenserend imperialisme. Het is gewoon het voortzetten van een idee dat zeker sinds Wereldoorlog II wordt beleiden, namelijk dat als er zware internationale misdaden worden gepleegd, er een soort hygiëne van het rechtssysteem verwacht wordt; dat men pas naar een systeem van vrede kan overgaan als de zwaarste verantwoordelijken van het conflict worden gestraft.

DWARS *Waar ligt dan het enorme verschil tussen de mentaliteit van Europa en Amerika in dit geval?*

VAN DEN WYNGAERT Tja, misschien hebben we in Europa een groter ver-

trouwen in de internationale instellingen omdat we er meer ervaringen mee hebben. In de jaren vijftig bestond er in Europa veel weerstand en wantrouwen tegen het Europees Hof voor de rechten van de mens, maar het heeft bewezen dat het degelijke rechtspraak aflevert. Het draagt ook bij tot het verbeteren van de internationale rechtssystemen. Bovendien kan een staat zoals België, die op internationaal vlak niet veel voorstelt, zich op dat vlak toch versterken door in internationale context mee te draaien.

Antwerpen als thuishaven

DWARS *U staat bekend als een echte sinjoor. Hoe ziet u de Antwerpen als studentenstad evolueren?*

VAN DEN WYNGAERT Ik woon niet meer in Antwerpen, maar ik voel me nog altijd Antwerpenaar. Ik heb wel in Brussel gestudeerd, aangezien toen ik de studies rechten begon, die richting niet volledig werd aangeboden in Antwerpen. En wat betreft de huidige evolutie van de Antwerpse universiteit, denk ik dat het een goede beleidsbeslissing is om de instellingen RUCA, UFSIA en UIA samen te brengen in de UA, en om vele faculteiten naar het centrum van de stad te verhuizen. De UA is een van de meest dynamische Vlaamse universiteiten. Doordat we vrij jong zijn hebben we misschien wat groei problemen, maar ik denk dat we een heel goeie docentenpopulatie hebben, en een gedreven studentenbevolking.

DWARS *Een beeld dat men wel eens heeft van rechtenstudenten is dat ze uiterst gemo-*

tiveerd beginnen in hun eerste kandidatuur, maar dat ze als geslepen advocaat uitkomen, enigszins ontdaan van hun aanvankelijk idealisme.

VAN DEN WYNGAERT U bedoelt dat een rechtenstudie afstompend zou werken? Ik denk dat het eerder tegenovergesteld is. Je gaat natuurlijk meer relativiseren, omdat je tijdens je studie vijf jaar lang met je neus op alle verschillende problemen wordt geduwd die er kunnen optreden. Je moet een zeker idealisme hebben, maar je moet toch steeds gaan zoeken naar evenwicht.

DWARS *Is idealisme op zo'n hoog niveau nog wel mogelijk?*

VAN DEN WYNGAERT Zeker, zelfs juist op dat niveau. Soms heb je een te groot verwachtingspatroon, en dat is wat bij sommige mensen snel tot ontgoocheling leidt. Dat moet je net zien te vermijden. Bij de zaak Yerodia had ik bijvoorbeeld een andere uitkomst gehoopt, maar nu het arrest is gevelde leg ik me daar bij neer en ga ik voort.

Conflicten worden meer en meer beslecht op een internationaal niveau, en daar is het meestal balanceren tussen gevoeligheden. Als je kijkt welke problemen we hebben in ons landje tussen Vlaanderen en Wallonië, dan kan je dat vergelijken met de moeilijke relatie die er vroeger bestond tussen bijvoorbeeld Dendermonde en Aalst. Men ziet de schaal vergroten. Uiteraard horen daar compromissen bij, maar je kan niet op alles gelijk halen, en je moet kunnen aanvaarden dat het soms een andere richting uitgaat.

DWARS *U speelt mee op het allerhoogste "Vanuit Amerikaans perspectief gaat het razendsnel hier in Europa."*

niveau van de internationale rechtspraak, en ontvingt ook heel wat internationale erkenning, zoals een recent eredoctoraat van de Universiteit van Uppsala. Hoe ziet u uw eigen toekomst?

VAN DEN WYNGAERT Je zal me zeker blijven zien in Antwerpen. De posities die ik als rechter bekleed doe ik er graag bij, maar voor het moment zie ik me toch niet in een andere functie dan als professor. Daar heb ik toch het meeste genoegen aan. Ik waardeer het doen van wetenschappelijk onderzoek, en het vrij kunnen spreken. Het verschil met de positie die je als rechter moet aannemen, is zeer groot.

*Jan Adriaenssens & Kris Hameeuw
foto's AMOZ*

Wat is het verschil tussen het (permanent) Internationaal Strafhof en het Internationaal Gerechtshof?

VAN DEN WYNGAERT Het Internationaal Gerechtshof is een rechtbank die over geschillen tussen staten beslist. Er staan geen personen terecht die kunnen worden gestraft, het gaat puur om geschillen tussen staten onderling. De regels zijn al veel meer gevestigd, omdat het een oude discipline is. Het internationaal strafrecht is heel nieuw. In theorie gaat het honderden jaren terug in de tijd, maar in de praktijk waren er enkel de processen van Tokio en Neurenberg.

Nederland boven Bologna bij de noorderburen

Nederland is een uitgelezen kennismaatschappij: de economie maakt zich vooral sterk op het vlak van diensten en innovatieve industrieën.

Door de kwaliteit en de prestaties van de Nederlandse universiteiten en onderzoeksinstituten. Samen leveren ze 2.75% van 's werelds wetenschappelijke publicaties. Dat dit geen prut is, kunnen we vaststellen uit het alom geprezen keurmerk in de onderzoeksweld: citaties. Jawel, het totale Nederlandse volume artikels mag zich beroepen op 20% meer citaties dan het wereldgemiddelde. Goed voor de derde plaats na de VS en Zwitserland. Een mooie score, die men graag behoudt. Enige omzichtigheid is dus op zijn plaats bij de invoering van de Bachelor-Masterstructuur (Bama) in het hoger onderwijs. Het Bologna-akkoord wil de diploma's binnen de EU vergelijkbaar maken en de academische mobiliteit van studenten verbeteren. Maar deze hoofdzaken dreigen te verwateren en neveneffecten van de uniformisering worden gevreesd.

Voordeel voor de rijken

De Nederlandse Bama zal, in tegenstelling tot de Vlaamse, bestaan uit drie Bachelor en twee Master jaren. De meeste opleidin-

gen krijgen er zo een jaar bij. Op het eerste zicht een goede zaak en het leunt dicht aan bij de realiteit. De Nederlandse student is immers gewend om zijn eigen tempo te kiezen bij de samenstelling van zijn vakkenpakket en het voltooien van het eindwerk. Een vijfde en zelfs zesde jaar zijn in de praktijk meer regel dan uitzondering en dit zonder het brandmerk van 'bissen'. Het blijft afwachten of de Bama hier voor een trendbreuk zorgt. Al heerst er enige bezorgdheid bij de studenten over het hoge studietempo van de Bama. Zo zou vrije tijd, voor zelfontplooiing en een bijbaantje om de studiekosten te dekken, schaars worden. Op deze manier zullen rijke studenten in staat zijn hun studie eerder af te ronden.

Exclusieve topmasters

Een ander gevaar van de gelijkvormige Europese opleidingsruimte is het ontstaan van een marktsituatie voor diploma's. Universiteiten grijpen de hervorming daarom aan om zich te profileren. Zo plande Den Haag de inrichting van dure, exclusieve topmasters voor uitblinkers. Studentenprotest kon dit voorkomen, maar er kan donder op gezegd worden dat onderwijsinstellingen andere manieren vinden van

Een vijfde en zelfs zesde jaar zijn in de praktijk meer regel dan uitzondering en dit zonder het brandmerk van 'bissen'.

marketing. Neem als voorbeeld de TU Delft, goed voor jaarlijks 13000 studenten en 1500 ingenieursdiploma's. De ambitie van de TU Delft luidt officieel: "Behoren tot de top 5 van de technische universiteiten wereldwijd." Voor de Bama betekent dit uitsluitend Engelstalige Masters. Verder

worden er enkel Masteropleidingen opgericht als een sterke onderzoekskern die kan dragen. En omdat de Master door de

instelling gezien wordt als een eerste professionele ervaring, moet de Bachelor hiervoor selecteren. Indien nodig door een zwaarder eerste jaar. Vandaag is het collegegeld voor buitenlandse studenten op deze instelling al hoog in vergelijking met andere Nederlandse universiteiten.

Het ziet er dus naar uit dat het protest tegen selectie en hoog collegegeld voor de topmasters tevergeefs is. Het initiatief voor elitevorming is gewoon verschoven van de politiek naar de instellingen. Beide partijen zijn vast erg gelukkig. De universiteiten gaan de concurrentie aan voor de beste eerstejaars. Wel spijtig voor de studenten op het Binnenhof in Den Haag. Niet dat we vies zijn van elites, hoor.

Ides Büscher

door de VVS georganiseerd
Vormingsweek Hoger Onderwijs

In de eerste week van juli organiseert de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) een "vormingsweek". Deze staat open voor studenten en niet-studenten (proffen, beleidsmakers, ...) en zal gaan over de huidige grote thema's in het hoger onderwijs. De vorming gaat steeds door van 14u-17u in het kabinet van Onderwijs (Conscience gebouw) in Brussel en is gratis.

Het programma zal er als volgt uitzien:
1 juli: geschiedenis, structuur en werking van de VVS.

2 juli: **De Bologna-hervorming**; geschiedenis, beweegredenen, inhoud...

3 juli (vanaf 10u reeds): **het structuurdecreet**; hét topic van de laatste maanden (associaties, bachelor-master, accreditering, ...)

4 juli: the **commodification of education**; gaat over de "vermarkting van het hoger onderwijs" (GATS en Transnational Education)

5 juli: **sociale voorzieningen** en studiefinanciering; de huidige en de ideale situatie (volgens de VVS, en volgens u).

Je kan heel de week volgen of enkel voor één of meerdere sessies. Alles gaat door in een zeer informele sfeer en het debat zal niet uit de weg gegaan worden.

(ja)

Neem voor verdere informatie contact op met cindy.vandeweyer@vvs.ac, of bezoek <http://www.vvs.ac/>

Buitenland voor beginners

Erasmus kan je leven redden

Op de UA krijgt elke student de mogelijkheid om in het buitenland te gaan studeren tijdens zijn studies. Maar wat houdt dat nu juist in? Wat moet je er voor doen? En waar kan je overal naartoe? Waar kan je inlichtingen bekomen? Enzovoort. Vragen waar menig student mee speelt en waar *dwars* jullie hier het antwoord op geeft.

Op Erasmus gaan' betekent dat je voor een periode van minimum 3 en maximum 12 maanden in het buitenland studeert. Je bent dan gewoon ingeschreven aan de UA en betaalt dus geen extra inschrijvingsgeld. Je kan aan alle universiteiten gaan studeren waar de UA een akkoord mee heeft afgesloten. Deze universiteiten liggen binnen de Europese Unie of bevinden zich in IJsland, Noorwegen, Liechtenstein, Estland, Letland, Litouwen, Bulgarije, Cyprus, Hongarije, Polen, Roemenië, Slovakije, Slovenië, Tsjechië of Malta. Je kan ook naar de USA, Canada of Australië.

Bestemmingen per faculteit

De universiteiten waar je naartoe kan, verschillen wel per faculteit. Kijk zeker alle landen die voor jou mogelijk zijn eens na. Het is niet omdat je over een land niets hoort van andere studenten dat het niet de moeite is om erheen te trekken. Landen zoals Spanje en Frankrijk zijn bijvoorbeeld

veel populairder dan Duitsland en Polen.

Meer plaatsen dan vroeger!

Als je de grote stap durft zetten, moet je een formulier invullen (met of zonder persoonlijk gesprek). Op basis van dit formulier gebeurt de selectie. Men hecht veel belang aan studieresultaten, je keuze van bestemming, motivatie, talenkennis, zelfstandigheid en voorbereiding van je verblijf. Er zijn nog bijkomende selectiecriteria per departement. Doorgaans kunnen alle kandidaten vertrekken eenmaal ze geselecteerd zijn. Bissers en IAJ-studenten hebben wel een veel kleinere kans. Elk jaar zijn er op de UA zo'n 250 uitgaande studenten. Voor 2002-2003 kunnen deze cijfers er wel anders uitzien. De drie instellingen hebben hun bestemmingen samengevoegd en opengesteld voor elkaars studenten. Voor sommige faculteiten betekent dit dat er veel meer plaatsen komen om uit te kiezen.

Je hebt in ieder geval nog alle tijd om er

Zicht vanuit de Albayzín-wijk op het Alhambra, in Granada, Spanje.

(foto ja)

over na te denken. De aanvragen voor 2003-2004 moeten eind februari – begin maart binnen zijn.

Katleen Jaspers

Meer informatie vind je op het web:

UIA

<http://iro-www.uia.ac.be/iro>

RUCA

<http://www.ruca.ua.ac.be/cir/index.html>

UFSIA

<http://www.ufsia.ac.be/diensten/ir>

de Ierse connectie

Verslagje uit Maynooth

Heel lang was Erasmus niets dan een vaag idee, zo van "dat wil ik ooit nog wel eens doen". Vorig jaar een hele hoop papierwerk. Vijf maanden geleden een vliegtuigticket naar Dublin. En voor ik het goed en wel besepte was het al 8 januari en tijd om te vertrekken. Huilende mama, ongeruste papa en broertjes die er al geweldig naar uitkeken om mijn kamer in mijn afwezigheid met de grond gelijk te maken.

Hoe langer hoe fijner

Dat is intussen alweer bijna vier maanden geleden. Het begin is niet altijd even gemakkelijk : je kent niemand, moet overal de weg vragen en verstaat dan nog niets van de uitleg die gegeven wordt ook. Maar dat gaat snel voorbij. Hoe langer ik hier ben, hoe fijner het wordt. De Ierse pubcultuur is niet te evenaren, ik ben helemaal verliefd geworden op het Iers accentje en heb hier zalige mensen leren kennen. Binnen 16 dagen, 5 uur en 7 minuten stap ik weer op een vliegtuig richting Charleroi, met gemengde gevoelens. Thuiskomen zal heerlijk zijn, afscheid nemen van het Ierlandavontuur daar-entegen...

Nele Sels

Duurzame ontwikkeling: niet langer modewoorden?

Verander de wereld, begin bij de UA

De vraag of een windmolenpark op een zandbank voor *Temptation Island* zou zorgen voor meer duurzaamheid in het in(ter)humane spanningsveld op het eiland zelf, kent hetzelfde antwoord als de vraag of de verschillende campussen van de UA de voorbije jaren hebben kunnen weerstaan aan de verleiding van dag en nacht kunstmatig verlichte aula's en enkelzijdig bedrukt cursuspapier.

Dit laatste echter moet binnen afzienbare tijd volledig tot het verleden behoren en zal enkel herinnerd worden als een exuberante uitspatting van de kortzichtigheid van een vorige eeuw. In 1999 ondertekende de UA namelijk het *Copernicus-charter "The University Charter for Sustainable Development"*. Dit charter moet er mee voor zorgen dat hoofdstuk 36 -over educatie- van het lijvig document, *Agenda 21* getiteld, wordt uitgevoerd.

Agenda 21 is een wereldwijd actieplan dat het resultaat is van de V.N. Conferentie Milieu en Duurzame Ontwikkeling, gehouden te Rio de Janeiro in 1992. Volgens het *Brundtland-rapport*, het referentiepunt bij uitstek, betekent duurzame ontwikkeling een ontwikkeling die tegemoetkomt aan de noden van de huidige generatie zonder de behoeftevoorziening van de toekomstige generaties in het gedrang te brengen. De ondertekening van het Copernicus-charter door de UA vereist dus een implementatie van het begrip duurzame ontwikkeling op veler-

lei vlakken.

Leve de kwaliteit!

Romantisch gesteld moet duurzame ontwikkeling een brug slaan tussen de economie, de ecologie en het sociaal-culturele, om te komen tot een evenwichtsoefening die de levenskwaliteit verbetert, evenals de solidariteit tussen de mensen van zowel de huidige als de toekomstige generatie en de solidariteit tegenover het milieu.

De concrete uitwerking situeert zich op drie gebieden: *onderzoek, onderwijs en management*. Op het

vlak van het uni- **Kritische vragen over het waterverbruik, het gevoerde gelijke-kansenbeleid, de fietsvergoedingen,...** versitair onderzoek komt het er voor- namelijk op aan de verschillende vakgebieden meer interdisciplinair te laten opereren in plaats van met oogkleppen op naast elkaar explorerend trekwerk te verrichten. Ook wat onderwijs betreft moet een interdisciplinaire werking, naast de integratie van het thema duurzame ontwikkeling in de ver-

scheidene vakgebieden en/of de behandeling ervan als zelfstandig vakgebied, zorgen voor de broodnodige mentaliteitswijziging.

Wijzigen die mentaliteit

Ook al worden vakken als ethiek momenteel soms stiefmoederlijk behandeld, het feit dat ze worden gedoceerd zal sowieso zijn weerslag kennen in het denkproces van de toekomstige werkmens. Dezelfde redenering is toepasbaar voor de subject duurzame ontwikkeling. Het derde luik is dat van het management van de UA. Dit is wellicht de meest tastbare component van het duurzaam ontwikkelen. Hier worden kritische vragen gesteld over bijvoorbeeld het waterverbruik, het gevoerde gelijke-kansenbeleid, de fietsvergoedingen, enz. Uiteraard wordt er dan ook gezocht naar gepaste maatregelen om het beleid bij

te sturen. Men streeft naar een ingrijpende aanpak die niet dictatoriaal of repressief mag zijn, maar een waarvan de student de katalysator kan zijn. Vandaar de uitdrukkelijke wens van de *cel duurzame ontwikkeling* om vanuit de dagdagelijkse praktijk voorstellen te genereren die kunnen worden omgezet in effectieve beleidsdaden. Eigenlijk komt het erop neer

Toch poepchique zo'n Knoke windmolen, niet?

de campussen te zien als laboratoria van het toekomstig maatschappelijk denken over duurzame ontwikkeling. Zo kunt u als proefdier reeds beginnen te broeden op ideeën over het jaarthema van 2003: wat dacht u van mobiliteit?

Thomas Vanhees

Met dank aan de duurzame flexibiliteit van tom.waas@ua.ac.be (03/820.21.35) en monique.sys@ua.ac.be (03/820.21.31), bij wie u terecht kan met verdere vragen en/of suggesties.

Ook personen of studentenclubs die actief willen deelnemen aan het beleid zijn van harte welkom bij hen!

Vraaggesprek met Roland Duhamel

Sprechen Sie Deutsch?

Het taalonderwijs in Vlaanderen, nochtans een parel aan de Vlaamse onderwijskroon, krijgt de laatste jaren zware klappen. Bij praktisch elke hervorming zijn het de taalvakken die uren moeten inleveren. Geviseerd broertje is vooral het Duits. Dwars ging te rade bij Roland Duhamel, professor Duitse Literatuur aan de UFSIA en de UIA, tevens voorzitter van het Belgischer Germanisten- und Deutschlehrerverband (BDGV) en had een gesprek over het talenonderwijs en de positie van het Duits.

Professor Roland Duhamel: “Ook in de grote avondscolen leert men liever exotische talen als het Spaans, het Russisch of het Japans, die men nooit zal gebruiken, dan de taal van een buurland.”

foto Kelly Dorekens

Directe aanleiding voor ons gesprek was een onlangs bekendgemaakte beslissing van de Raad van het Gemeenschapsonderwijs (RAGO). “Vanaf 1 september 2002 wordt het vak Duits geschrapt uit de lesroosters van de tweede graad, niet alleen in het Vlaamse gemeenschapsonderwijs, maar ook in het provinciaal en het stedelijk onderwijs. Het is echter niet de eerste keer dat het Duits moet inleveren: in 1985 verloor het Duits een uur ten voordele van informatica.”

Gevaarlijke lacune

Ditmaal zijn wiskunde en fysica de begunstigden, het Duits dus andermaal de benadeelde. “Men mag echter niet blind zijn voor het feit dat de belangstelling voor alle vreemde talen (uitgezonderd het Engels) sterk op de helling staat.” Het blijkt een algemene maatschappelijke tendens om de exacte wetenschappen op (over?) te waarderen, ten koste van de taalvakken.

Op die manier ontstaat er een gevaarlijke lacune in het onderwijsaanbod. Een taal leren vraagt namelijk een langdurige, intense bestudering en training. Minder taalonderwijs op school veroorzaakt dan ook een niet op te halen achterstand. “Bepaalde vakken leer je vanzelf, bijvoorbeeld computer, bij andere is de drempel zo hoog dat je er nooit mee begint, tenzij je ze op school leert. Wie op school geen Duits leert, leert het nooit meer.”

Meer Spaans dan Duits

Dit kan meteen ook een gedeeltelijke verklaring zijn voor de lage interesse voor het Duits bij studenten. Velen vinden bovendien het Duits een ‘moeilijke’ en ‘lelijke’ taal. Gemakkelijke talen bestaan echter niet. Toch weerspiegelt die negatieve appreciatie van het Duits zich duidelijk in latere studiekeuzes. “In elke handelshogeschool, tolkenschool en universiteit zijn er meer studenten die voor de optie Spaans kiezen dan voor de optie Duits. Op de UFSIA is het aantal studenten Duits in eerste kan. in tien jaar teruggelopen van 80 naar ongeveer 30. Ook in de grote avondscolen leert men liever exotische talen als het Spaans, het Russisch of het Japans, die men nooit zal

gebruiken, dan de taal van een buurland.” Dit laatste mogen we niet uit het oog verliezen: Duits is niet alleen de taal van een buurland, maar tevens onze eigen derde landstaal.

Door het Engels overspoeld

Ook internationaal gezien is het Duits belangrijk: met honderd miljoen moedertaalsprekers is het de grootste taal van Europa. Bovendien is het nog steeds de derde belangrijkste wereldhandelstaal. Daar valt in de praktijk echter weinig van te merken, aangezien we in Europa eenzijdig door het Engels overspoeld worden. “Dit is geen verrijking.” Deze tendens laat zich ook voelen in het onderwijs, waar het ‘prestigieuze’ Engels, ondanks het feit dat het ook moet inleveren, veel meer aandacht krijgt dan eender welke andere vreemde taal.

Men is met andere woorden het onderwijs in Vlaanderen aan het afbouwen en verarmen tot een systeem waarin slechts aandacht is voor positieve wetenschappen en waarin enkel het Engels als vreemde taal

overblijft. Zit er nog toekomst in het taalonderwijs of zet deze tendens zich voort?

“Er is nog geen kentering in zicht. De evolutie is niet te voorspellen, niemand kan de toekomst voorspellen.”

*Karen Van Dyck
Ewald Peters*

De UA licht het examenreglement toe

Wanneer het weer beter wordt, is het voor elke student duidelijk: de examens komen eraan. In dit verband spreekt de rector-voorzitter ons door de mond van Cis Van den Bogaert toe: er is een toelichting bij het examenreglement opgesteld, waar je je rechten en plichten mooi uitgeschreven ziet.

We citeren bijvoorbeeld uit artikel 18:

“Studenten die niet slagen in de eerste zitting kunnen alle examencijfers van 10 of meer overdragen naar de tweede zitting. Zij kunnen die overdracht weigeren, bijvoorbeeld met de bedoeling hun 10'n en 11'n op te trekken naar 12'n of meer om zo overdrachten naar een volgend academiejaar te realiseren (artikel 19).”

(ja)

www.ua.ac.be/studeren/studeren/systeem.html

De merchandise *Hebt u het laatste gadget al?*

Merchandising lijkt iets dat enkel belangrijk is voor grote voetbalclubs en wereldberoemde sterren, maar ook onze eigen universiteit heeft de weg gevonden naar de artikelen met opdruk.

Op UIA en RUCA kan je terecht voor een balpen, drinkbeker, pet, das, lucifer, chocolaatje, briefkaart... met het logo van de respectievelijke instelling. Niet alleen nerds kopen dergelijke parafernalia, want er worden er heel wat verkocht. Het pronkstuk is het UIA-ganzenbord dat een prijs van de Europese gemeenschap won als beste relatiegeschenk. Het werd ontworpen door de vorig jaar overleden Oscarwinnares Nicole Van Gothem die ook de UIA-briefkaarten ontwierp.

De artikelen hebben een dubbele functie. Ze worden door UA-ers op hun buitenlandse omzwervingen weggegeven als relatiegeschenk of als onthaalgeschenk aangeboden wanneer iemand onze universiteit bezoekt.

Vol verwachting wordt trouwens uitgekeken naar de nieuwe aanwinsten; witte en zwarte T-shirts met lange en korte mouwen en uurwerken.

Net als van UIA en RUCA, heb je ook relatiegeschenken van Ufsia. Zeventien items om precies te zijn. Dit gaat van een bloc-

note tot een regenjas, er is voor ieder wat wils. Heb je nog een kale muur op kot? Eindelijk is hier de tip die je verlost uit de jarenlange zoektocht naar de beste invulling van die leegte: Waarom schaf je de prent met Scheldezicht niet aan?

Nog altijd vrijgezel: Ga naar de les met de linnen UFSIA-draagtas. Maar dan is er nog altijd het top-geschenk van UFSIA, de teddybeer. Koning Albert II

Koning Albert II kreeg bij zijn recente bezoek aan de UA een reuzegrote UFSIA-beer cadeau.

kreeg bij zijn recente bezoek aan de universiteit zo een reuzegrote UFSIA-beer cadeau en was vertederd door dit gebaar.

Hij verkondigde dat de kleine prinses Elizabeth ongelooflijk blij zou zijn met dit cadeau. Zo ziet u maar weer, de UA-relatiegeschenken vertoeven in de allerhoogste kringen.

Els Lenaerts en Michèle Blockhuys

Pro *Korte rokjes* Contra

Voor alle doorwinterde mannen begint straks de zomer, door hen ook wel beschreven als 'het seizoen van de korte rokjes'. Ook wij, vrouwen, kunnen dankbaar gebruik maken van dit ont-hullende kledingstuk.

Inderdaad, de jongens hebben een reden om jaloers te zijn. Want wat is er aangener voor een professor om op een hete, broeierige examendag een verfrissende ontmoeting te hebben met een meisje met een rokje?

Maar ook voor ons kan het een bron van verkoeling zijn in plaats van die lange, warme broek.

Een korte rok hoeft ook helemaal niet vulgair te zijn; mits de juiste stof en kleur kan het best wel stijlvol wezen, een streling voor het (meestal mannelijke) oog. Dus meisjes, één raad, laat zien die blote benen.

(mb)

Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik zelf geen rokjes in mijn kleerkast heb liggen die de benaming minirok waardig zijn.

Maar moet een meisje altijd haar benen helemaal laten zien om aantrekkelijk gevonden te worden? Waar zit de fantasie van de mannelijke bevolking? Er bestaan nog vele andere varianten die minstens even mooi zijn: een kwartsrok, een rok net boven of net onder de knie, een enkellange rok,...

De korte rok brengt namelijk veel problemen met zich mee. Het is niet alleen vreselijk onhandig op de fiets, je moet ook goed uitkijken hoe je een trap opgaat. En willen we bovendien niet beoordeeld worden op onze kennis in plaats van op de lengte van onze rokken?

Ik blijf erbij; alles heeft zijn tijd en plaats, zo ook de minirok!

(el)

Extra onderwijsbevoegdheid voor de UA Nieuw in Antwerpen!

De eenmaking van de Universiteit Antwerpen. Er wordt tegenwoordig zo vaak mee naar je hoofd geslingerd, dat je op den duur niet goed meer kan volgen wat dat nu in de praktijk aan voordelen kan bieden. Ongetwijfeld moet die eenmaking positieve gevolgen hebben voor onze universiteit op onderwijsniveau, maar welke zijn die dan juist? Met dit stukje proberen wij u een beetje meer duidelijkheid hierover te verschaffen.

Zoals u ongetwijfeld wel weet, wordt vanaf volgend academiejaar de zogenaamde BaMa-structuur ingevoerd. Praktisch gezien komt dit erop neer dat de benamingen kandidaat en licentiaat niet langer gehandhaafd worden, maar vervangen worden door bachelor en master. Momenteel bestaan nog steeds de drie afzonderlijke instellingen waar de nu gedoeerde studierichtingen gewoon behouden kunnen blijven in de nieuwe BaMa-structuur.

Van zodra RUCA, UFSIA en UIA definitief verenigd zullen zijn tot de Universiteit Ant-

werpen krijgt deze "nieuwe" universiteit de onderwijsbevoegdheden van een "volwaardige" Vlaamse Universiteit. Praktisch gezien komt dit erop neer dat de Universiteit Antwerpen onderwijsbevoegdheid krijgt voor het uitreiken van graad van master voor wijsbegeerte, geschiedenis en toegepaste biologische wetenschappen. Bovendien krijgt de Universiteit Antwerpen dan ook de mogelijkheid om de graden van bachelor en master uit te reiken voor onderwijskunde.

Voor wat betreft die graad van master voor de toegepaste biologische wetenschappen moet de Universiteit Antwerpen dan nog wel een samenwerkingsakkoord sluiten met een andere universiteit die hierover onderwijsbevoegdheid heeft. Details over mogelijke onderhandelingen met andere universiteiten en hun houding ten opzichte van de oprichting van de Universiteit Antwerpen hebben we jammer genoeg nog niet kunnen lospeuteren. Wordt dus ongetwijfeld vervolgd...

Danny Mathysen

Extra onderwijsbevoegdheden van de eengemaakte Universiteit Antwerpen:

- master wijsbegeerte
- master geschiedenis
- master bio-ingenieur
- bachelor en master onderwijskunde

Twaalfurenloop

Run Forrest, run...!

De tent uit, stokje in de hand, rechtsop en meteen weer tweemaal links naar het Kaf toe. Eerst eenzaam, later tussen drommen van de les terugkerende supporters, weer links de trapjes op en door het kaf.

Een muur van warme frituurdampen, gevaarlijk geplaatste nadar en veel, erg veel studenten. Eindelijk weer buiten, over het water een moeilijke bocht of drie en dan plots erg smal naar de parking op. Nog één keer linksaf, de laatste rechte lijn nu. Strompelend en helemaal kapot van de pijn onder de boog door en die stok doorgeven. Enthousiaste commilitones met ondersteunende armen, bemoedigende woorden en het enige wat echt helpt op zo'n moment: een frisse pint.

Keihard, genadeloos, hilarisch

Het relaas van de twaalfurenloop bevat echter een stapel meer dan heroïsche verhalen over rondetijden en blessureleed in dienst van de studentenclubs. Wie immers een ronde lang (toch al gauw bijna 500m) het beste van zichzelf had gegeven, zag een wereld van vertier voor zich open gaan. Botsauto's. Je weet wel, zoals vroeger, op de kermis.

Keihard, genadeloos en vooral hilarisch. Adjectieven die twintig meter verder niet minder op hun plaats waren, waar menig student zich aan een miniversie van "enduring freedom" waagde in de paintball-kooi. Houten stellingen en groepjes golfplaten symboliseerden er oninneembare bunkers van wie de vijand ook mocht wezen en nodigden uit tot gewelddadige taferelen. Dat de helden des vaderlands licht roze wederkeerden van die gevaarlijke missies, droeg enkel maar bij tot de sfeer.

Benen verzwaarden naarmate hoofden lichter werden en de namiddag vorderde. Mensen keken uit naar de afsluitende TD en genoten van het laatste gratis vat op de stilaan donker wordende parking. Tussen de rode hoofden en zwetende ruggen van dodelijk vermoeide en zwaar gewonde deelnemers door toch nog enkele blij en opgewekte gezichten boven zwart-witte T-shirts. De organisatie van Stuw-ASK en Sport-UIA had er dan ook haar redenen voor. Meer van dat!

Matthias Debruyne

Foto's van de twaalfurenloop kan je vinden op de achterflap!

Omwille van ecologische overwegingen zal deze irrealistische, irrelevante bladvulling voor de laatste maal worden afgedrukt. Zo heeft u het gewild en u heeft gelijk. Deze bladzijde zal in de volgende Dwarsjes als een soort in memoriam en tevens als een stil protest tegen een te milieuvriendelijke samenleving ostentatief blank blijven. Het ondankbare UA publiek groetend, tekenen wij hoogachtend.

S o a p S u r d

Toen de boordradio, zoals immer afgesteld op Antigoon, meedeelde dat de Strangers zich aan het oplanden waren voor hun laatste coup de poing, stokte zelfs het getater van La Esterella. De kers op de zalmneus van de Antwerpse Jetset zou niet aanwezig zijn op het euthanasiefeestje van de Strangers, maar zou zich wel onnoemelijk belachelijk maken in een mondain Zwitsers oord. Veel beraad was er onder de bemanning niet nodig om tot de conclusie te komen dat de lokroep van de Groenplaats, de Meir, de Keyserlei... te sterk was om aan te weerstaan. Ook al zou dit betekenen dat ze Ilse Demeulemeester voor niets hadden opgeofferd. (Ilse moest uit het vliegtuig springen met een compilatie van de lingerie van Leona Detiège als parachute.

Helemaal tot het thuisfront zou de Sabena-

kist het niet rekken, maar volgens de whis-kyndige berekeningen van Fred Chaffart, zouden ze voet aan wal kunnen zetten in het land van Maas en Waal. De terugkeer werd tot in de puntjes voorbereid om zeker tijdig in Antwerpen te arriveren. De grote middelen werden ingezet: een HST zou worden ingelegd op de IJzeren Rijn. Vooruitziend als de aanwezigen waren, werd geopperd dat deze spoorlijn misschien ietwat in onbruik zou kunnen geraakt zijn.

Geen probleem: ze hadden namelijk het geluk om het via hun connecties voor elkaar te krijgen dat de Nederlandse para's er in een mum van tijd voor zouden zorgen dat de treinrit in alle veiligheid kon geschieden. Ze zouden als het ware omsluierd worden door een cordon sanitair waar geen rund gezond doorheen zou

raken. Niet uit een fundamenteel wantrouwen voor de entourage van Jantje Smit, maar omdat de voltallige Nederlandse regering zich hoofdelijk verantwoordelijk had gesteld voor deze operatie, werd toch nog gezocht naar een alternatief waarnaar kon worden teruggegrepen mochten de grote Weldoeners Kapaciteits ambities niet worden ingelost. Op de Deutsche Gründlichkeit, daar kan een mens op bouwen. Hoewel de Duitse bouwindustrie tegenwoordig angstig Holz vasthoudt.

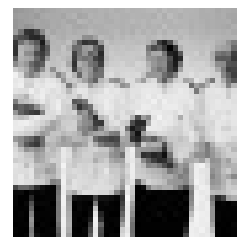
Toegegeven, zo nu en dan werpen we wel eens een jaloerse blik naar de authentiek gebrachte Kirtcherige media, maar ook hier bedriegt de schijn. De continuïteit van mogelijke vluchtroutes aldaar was dus überhaupt evenmin verzekerd. Ook Luxemburg leek geen optie, aangezien Frank Verstraeten er toch niet aan zijn geblokkeerde billions kon. Als ze de wind in de rug hadden en nog een persoon zouden weten buiten te werken, dan werd La douce France natuurlijk een mogelijke bestemming. En wie tekent er nu niet voor de fraternité van Le Pen...

Thomas Vanhees

**Rouwbetuigingen welkom op:
soapsurd@hotmail.com**

Ilse Demeulemeester

De Strangers

Diamantfestival in

Naar aanleiding van de heropening van het nieuwe interactieve diamantmuseum zijn er in Antwerpen tijdens het weekend van 25 en 26 mei tal van festiviteiten.

Gedurende heel het weekeinde, vanaf vrijdagavond om acht uur, spelen speciaal voor de gelegenheid diamantklassiekers in de UGC Cinema's.

Levende diamantjes

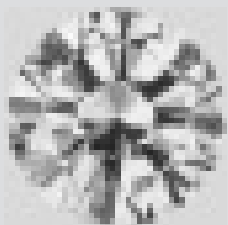
Op zaterdag is de Zoo the place to be voor Afrikaanse, Libanese, Indische en natuurlijk Joodse muziek en hapjes, als symbool voor de culturen die het meest betrokken zijn bij de diamantnijverheid. Om half vier vertrekt een feestelijke parade aan het voormalige diamantmuseum in de Lange Herentalsstraat naar het Astridplein. In deze stoet zullen naast Vlaamse sterren levende "diamantjes" meestappen. Om vijf uur is dan het moment aangebroken waarop het nieuwe museum officieel geopend wordt, en een uur later is de hal van het centraal station in handen van de VTM-soapband. 's Avonds is er vanaf tien uur een gratis (!) fuif met Dieter Troubleyn, waarbij natuurlijk de noodzakelijke drank voorzien is.

Het ECC tennisracket

Op zondag kan het grote publiek het museum bezoeken. Terwijl je door het museum loopt kan je met een diamantenkaart en een audiogids ontdekken hoe jouw diamant geproduceerd wordt, en je kan er vanzelfsprekend ook staren naar echte diamanten, waaronder het overbekende ECC tennisracket. Ook wordt –wederom interactief– uitgelegd hoe de waardevolle steentjes nu eigenlijk ontstaan en ze bewerkt worden met de modernste technieken.

“Een totaalbelevens met film, geluid, personages en schitterende collectiestukken dompelt de bezoeker onder in de wereld van de fascinerende schittering, eeuwenoude mystiek en hedendaagse technologie.”

Bart Braem

Meer info op www.diamantmuseum.be of op het nummer 03/202 48 96.
Diamantfestival, 25 en 26 mei 2002.

Enkidu of Uruk

column

Om de doorstroming binnen onze universiteit wat te bevorderen, heb ik besloten om dit jaar af te studeren. Een niet noemenswaardig moeilijke zaak. Je schrijft een werkje, je verdedigt het tegenover een groepje baarden, je legt de gebruikelijke examens af en je krijgt een diploma. Ik zou het niet verteld hebben als ik niet op een verneukeratief aspect ervan gestoten was. Zonder dat je het merkt, wordt je klaar gestoomd voor een akelige periode in je leven: de toekomst.

De toekomst is een episode waarover niemand voordien veel gesproken heeft en die wij, de jeugd, in handen schijnen te hebben, maar die we voor onszelf niet teveel mogen bepalen. En de toekomst wordt grotendeels ingevuld door een job waarnaar we eerst moeten solliciteren. Solliciteren is het afsmecken van een stukje van de toekomst voor jezelf. En het is juist op dit terrein dat ik op een verneukeratief punt beland ben.

Kijk, het staakt het vuren met de wereld om me heen hangt nogal af van hoe de wereld om me heen mij behandelt.

Meestal valt dat goed mee. Als ik iets niet begrijp, legt men het me graag uit, als ik iets zoek, helpt men het vinden. Ook ik tracht bijvoorbeeld mijn medestudenten met die houding te benaderen en ik heb me nooit in extrema teleurgesteld gevoeld in de gedachte dat het zo ook hoort. Je hoort wel eens lelijke verhalen over streberige collega's die uit gebrek aan emotio-

We horen bij elkaar en we komen voor elkaar op. Toch?

neel kapitaal anderen vloeren en afhouden van wat hen toekomt, maar daarmee probeer je je niet te bemoeien. We horen bij elkaar en we komen voor elkaar op. Toch?

Wel, als het om solliciteren gaat, blijken alle sociale regels te vervallen. Waaraan het ligt, weet ik niet, maar bij het verlaten van de alma mater zijn de zwaarden geslepen en de reflexen verscherpt. Achterbaks gekonkel en het in ruggen duwen van messen zijn niet alleen aan de orde van de dag, maar worden door voorheen redelijke mensen vergoelijkt en als normaal en zelfs terecht bestempeld. Zelf ben

ik bezig voor een baan in de toekomst te solliciteren en de grootste tegenslag is niet zozeer de schaarste van adequate werkverschaffers, maar veeleer de lage en anti-collegiale houding van jaargenoten. De ontwijkende blikken, het gezwijg, de misleidende informatie. Nee, ik lieg, de grootste tegenslag is mijn eigen gedrag (van de hoofdredacteur mag ik niet meer te veel morele suprematie ventileren, de hoofdredacteur is een lichtgeraakte salonpoliticus, maar dat terzijde).

De wereld gaat aan vlijt ten onder. Ik zou niet alleen moorden voor een goede baan, ik zou ù ervoor vermoorden. Jammer dat de vriendschappelijke sfeer aan het einde van de studie wel zeer voorwaardelijk bleek. Dat we toch allemaal haaien bleken. Dat het een tegenvaller is hoe men omgaat met elkaar zodra er een beetje eigenbelang in het spel komt. Sociaal is uit. Misschien dat er toch iets te kort geschoten heeft in onze opvoeding.

Joost van de Putte

Over borsten en vervlakking

U merkt het, een wat paradoxale titel, een schijnbare tegenstelling dus. Een week of wat geleden werd ik in de auto getraakteerd op de borsten van een niet nader te noemen Bekende Vrouwelijke Vlaming.

Het is te zeggen, ik mocht enkele luttele ogenblikken genieten van haar zoetgevooisde stem, toen de dame in kwestie een kort pleidooi kwam houden over de echtheid van haar esthetisch verantwoorde welvingen. Ontboezemend was het alleszins. "Wat kan daar in godsnaam mis mee zijn", vroeg ik mij af. Niets. Inderdaad. Er blijkt zodanig weinig mis mee te zijn dat allerlei roddelende slangentonen de authenticiteit van de juffrouw haar boezem betwisten.

Compleet moegeterd, en door deze hardnekkige geruchten bijna op het randje van een zenuwinzinking, besluit ze zichzelf en haar borsten aan een röntgenfoto te onderwerpen. Vervolgens wordt deze foto als ultiem bewijsstuk in een tijdschrift geplaatst. Dat deze foto geen uitsluitsel kan geven en een of andere televisiemaker daar nog wat heisa

rond verkocht heeft is een ander verhaal. Hoe dan ook, blijkbaar springt men niet overal zo schroomvallig om met borstvergrotingen.

Er zijn plaatsen, en ja, laten we de Verenigde Staten maar als voorbeeld nemen, waar een borstvergroting op je zestiende niet abnormaal is. Althans niet als je tot het vrouwelijke geslacht behoort. En als je vader behoorlijk goed in de slappe was zit. In de betere kringen is zo'n geschenk "bon ton" en bovenal een teken van hoge status. (Zelf zullen ze het misschien zelfs over goede smaak hebben, maar ja.) Na de tandarts nu de plastische chirurg. En zo lanceren we ons in het goede milieu.

U ziet het. De ongezonde interesse voor de boezem van onze Vlaamsche schone lijkt toch niet zo ver te staan van de bijna onverschillige ombouwpraktijken in de VS. Beiden hebben alvast met elkaar gemeen dat ze een product zijn van een op zintuigen gerichte wereld waar uiterlijk vertoon enorm belangrijk is. Ik zou natuurlijk ook liever met een lijf als dat van Brad Pitt rondlopen en doe die stralende glimlach er ook maar bij. Hoewel

ik liever met de pruillipjes van Johnny Depp zou zoenen en als het effe kan de elegante haardos en sprankelende ogen van Richard Gere. Ja inderdaad dokter. Nr. 34F62k uit de glimlach catalogus en Nr. 50D89bis uit de nieuwe collectie wenkbrauwen, dank u, dat zal het zijn. Om over allerlei viagra-verschijnselen nog maar te zwijgen. Fantastisch toch, die maakbare wereld.

Fantastisch toch, die maakbare wereld.

Ik kan het me al voorstellen, twee vrouwen op een receptie: "Ach hoe beeldig, die neus van jou, ik heb nog getwijfeld om hem ook te nemen, maar ik vond hem wat duur. Waaaaaat? In promotie?". Jongens jongens, het is al erg genoeg dat jan en alleman er zo westers mogelijk gekleed bij wil lopen en Coca-Cola drinken. Zo zie je dat de globalisering van de schoonheidsidealen ook op dit terrein haar werk doet.

Wat is nu het probleem? Wel, als we zo voortgaan graven we waarschijnlijk ons eigen graf. Een mens zou toch gewoon knettergek worden om in een entourage van mensen te leven die op den duur zodanig op elkaar en op een opgelegd schoonheidsideaal lijken dat ze volledig

vervangbaar worden. Daarbij vraag ik mij af: is diversiteit nu net niet de garantie voor een soort om te ontsnappen aan genetische fouten? Is diversiteit nu net niet wat anderen zo boeiend maakt? Ik zou denken dat we ver genoeg geëvolueerd zijn om onze eigenheid te kunnen beleven en niet meer als een kudde bange wezels tegen de brulaap met het grootste bakkes aan te moeten schurken.

De degeneratie lijkt echter niet ver af. Het heeft waarschijnlijk te maken met oeroude tegenstrijdigheden zoals eigenheid en groepsgeest, angst en nieuwsgierigheid. Maar vaak zijn het diegenen die schrik hebben van de anderen, die trachten om hen hun eigen normen op te leggen. Vraag dat maar aan Fidel, Ariel, Osama, Boris, Goran, Sadam, en zeker aan Georgy boy maar meer nog aan die goede oude Adolf en als we Homeros mogen geloven voerden zelfs de Grieken al oorlog om een stel fijne borsten. Tijd voor iets nieuws!

*Willem-Frederik Schiltz
;Kabaal!*

Uit de studentenpers

“Als het van mij afhangt, krijgt iedereen een toelatingsexamen. Ik pleit al lang voor een verplichte, maar niet-bindende toelatingstest. Eigenlijk zou die wel bindend moeten zijn -- wat in het buitenland als een logische zaak zou aanzien worden -- maar als de democratie bepaalt dat iedereen moet kunnen starten, dan moet het zo maar.

De wil om van zo'n algemene oriënteringsproef werk te maken ontbreekt echter. De onderliggende reden is dat een aantal politici weten dat met zo'n proef de verschillen tussen de onderwijsnetten duidelijker aan de opperolakte zouden komen. Het verschil in kwaliteit tussen het officieel en het vrij onderwijs zou zo worden aangetoond. Ik geloof dat een proef net een aantal vooroordelen zou kunnen doen verdwijnen.”

André Oosterlinck, rector van de KULeuven, in Veto, 11/03/02

“Je ziet dat een aantal populaire media veel aandacht geven aan nieuws in verband met onveiligheid. Als je sommige voorpagina's leest hier in Vlaanderen krijg je soms de indruk dat je in een van de meest onveilige streken van de wereld woont. En dat is absoluut niet zo. Het beeld van de werkelijkheid wordt op die manier dus vertekend. Is dat een voedingsbodem voor onzekerheid, dus voor angst, dus voor het Blok? Ik ben geneigd 'ja' te zeggen.

Maar ik vraag mij dan het volgende af: die medialogica geldt in de meeste landen. Waarom is er dan geen opmars van extreemrechts in vele landen? Dat is iets wat mij niet geheel duidelijk is, en daar kan niemand mij een antwoord op geven.”

Yves Desmet, politiek hoofdredacteur van De Morgen, in Veto, 22/04/02

(kdp)

A Southern-States Festival Brief uit de VS

Hoi.

De voorbije week was enigszins gekruid. Het begon nochtans heel mild met een Thanksgiving diner. Vervolgens werd het wat spicy-er toen ik bij de nieuwe Indische postdoc op bezoek ging, maar zelfs dat kon me niet voorbereiden op wat komen zou: een Southern-States festival. Het is algemeen geweten dat de zuidelijke staten, die amper 150 jaar geleden in de burgeroorlog vruchteloos probeerden af te scheuren van de rest van de VS, het beste voedsel hebben dat niet uit het buitenland wordt geïmporteerd. Dus ik er naartoe.

Daar aangekomen werd mij een onmetelijke eer toebedeeld: ik mocht mijn mening geven als jurylid in een wedstrijd. Ik hoopte natuurlijk vurig dat het om een Miss South verkiezing zou gaan en begon al plannen te smeden over hoe ik me zou laten omkopen door een ambitieuze 'southern belle'...

Maar neen, het was een traditionele 'hete saus' wedstrijd en ik zou als een van de vele proevers moeten fungeren. Blijkbaar heeft elk zuiders festival zo'n wedstrijd, de 'chili cook-off'. Ik was onmiddellijk bang, het recente pikant Indisch diner in gedachten, en excuseerde me omdat ik helemaal niet tegen hete sausen kan. Er werd mij echter verzekerd door de organisatie dat de sausen niet heet zouden zijn. Het is immers een 'culinaire wedstrijd' (ja, in de USA), en een goeie saus moet dus

heel mild zijn. Om me nog verder te overtuigen, werd me gratis bier aangeboden.

De eerste saus die ik probeerde, 'Lizzies Lip Shredder' genaamd, werd door andere juryleden te flauw bevonden, met te veel ajuin, hoewel sommigen het heel 'smooth' vonden. Mijn commentaar: het is waarschijnlijk geschikt om plaatstaal te smelten. Gelukkig was er bier.

De tweede saus was 'Fonzies Flaming Ass'. Volgens de juryleden had ze wel een leuke hint van jalapeno pepers, maar was ze toch eerder geschikt voor bonen dan voor vlees. Mijn persoonlijke mening was dat dit samen met kernafval in een bunker

“Ik mocht mijn mening geven als jurylid in een wedstrijd!”

op de bodem van de oceaan hoort, maar ondertussen had ik reeds aan spraakvermogen ingeboet en kon slechts "hhhh hh hhh" zeggen.

De derde saus heette "Georgeen's Gutbuster". In het algemeen waren de andere juryleden heel tevreden, vooral over de shredded beef die in deze saus werd gebruikt en de kwaliteit van de tomaten. Het werd nu nog moeilijker om mijn opinie te verwoorden - ik kreeg een visioen van de Hitchhiker's Guide waarin mijn darmen omhoog kruipen naar mijn hersenen om die in een daad van zelfverdediging te wurgen. Toch vermoed ik dat mijn algemene opinie goed werd weer-

spiegeld toen ik een boer liet in de richting van een bloembak en de planten erin spontaan ontvlamden.

De vierde saus werd gebracht door de winnaars van vorig jaar. Een van hun creaties werd op de markt gebracht onder de welluidende naam "Hot Pussy Juice" (vrienden van me kunnen getuigen dat een pepersaus met dergelijke naam inderdaad te verkrijgen is op de Amerikaanse markt, als ik me niet vergis hebben ze zelfs een flesje mee naar België). Dit jaar zouden ze zichzelf overtroffen hebben, met hun creatie "Red Hot Flaming Death" (onderschrift "Die Piggy Die Die").

Aangezien ik toen echter al blind was geworden aan mijn linkeroog, nog enkel het kloppend ruisen van m'n hart kon horen, en men een mes door mijn verschroeide stompje tong kon steken zonder dat ik het merkte, heb ik bedankt voor de moeite en deze culinaire veldtocht door de Hel gestaakt.

Ach, hoe mijn hartje verlangt naar een bakske friet met *totaal niet pikante* mayonaise....

*Jacques
(Indianenstammen in de regio noemen me
'Bloedende Tong')*

PS: Nonkel Jacques' tip van de week (voor vrijgezellen): wilt ge ontbijt aan bed, slaapt dan in de keuken.

raad je plaatje puzzelplezier

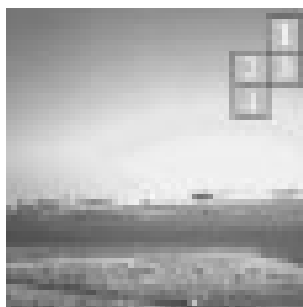
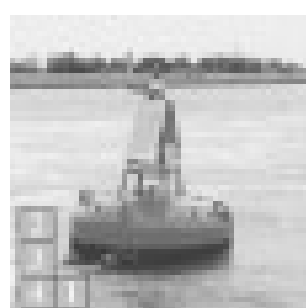
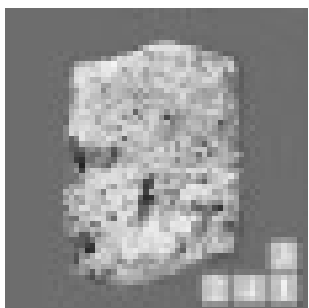
Elke afbeelding bepaalt een woord; vul dit woord volgens de cijfertjes in in het bijhorende puzzelstukje. Pas de puzzelstukjes in het vierkant (zonder ze te draaien) en beantwoord de vraag die verschijnt.

Prijzen? Vanzelfsprekend. Uit alle ingezonden (dwars@ua.ac.be) juiste antwoor-

den worden drie winnaars geloot. Zij gaan elk naar huis/kot met een mooie -alsnog onbepaalde- cultuurprijs.

Oplossing dwars 4: Charles Perrault.

Winnaars: Eva De Clerck (rechten), Els Vandaele (TEW) en An Slachmuylders (natuurkunde) wonnen elk een cultuurcheque van 12,50 euro.

Jawel, het bestaat echt: het *studentenmuseum*. ♥ Initiatiefnemers willen de band met het gehele studentengebeuren levendig houden! ♥ Zie voor meer info: www.mota.org. ♥ Tegenwoordig worden kinderen helaas steeds vaker als

UFSIA, lokaal R 008): *Guido van Heeswijk*: postmodernisme versus democratie. ♥ En op 14 mei: *Maurice Adams*: westerse waarden: relatief of universeel? Een voorbeeld aan de hand van het mensenrechtendiscours. ♥ Hele-

CultuurSMS

soldaten in conflicten ingezet. ♥ Wat een kindsoldaat precies is, kan je uitvinden op de tentoonstelling 'Oorlog is geen kinderspel', Vredescentrum, Lange Gasthuisstraat 29 (Antwerpen). ♥ *Moeidu* geeft in mei nog twee gratis lezingen. ♥ De eerste is op 8 mei (20.00u,

maal anders is het punkfestival 'Punkaholic' dat op 11 mei in Hof ter Lo zal plaatsvinden (20.00u). ♥ Optredens van o.a. Anti Nowhere League, UK Subs en Funeral Dress. Zie ook www.ccluchtbal.org

(mg)

Nieuwe UA-webstek

De oude fletse UA-website werd onlangs vervangen. "We zullen binnen afzienbare tijd aan de top van de universitaire websites staan!" wist *Serge Simon* van de "stuurgroep UA-website" te verkondigen.

Bezoek ook de quiz-site van onze puzzelredacteur:

<http://win-www.uia.ac.be/u/rbock/>

“dichter zijn // is een ongeneeslijke pijn” noteert *Nana Ramael* (°1982) in haar debuutbundel “Water en vergeten”. Ze ervaart het schrijven als een drang, maar ook als een dwang. Haar gedichten zijn voornamelijk liefdesgedichten, maar vaak hebben ze een wrange bij- of nasmaak.

Het boekje opent eerder puberaal met een gedicht over een meisje dat door een oudere jongen afgewezen wordt. De eerste cyclus is niet echt de sterkste van de bundel, maar wie verder leest wordt beloond. In deze eerste reeks zijn er echter al aanduidingen van het talent van Ramael, wat resulteert in enkele leuke gedichten met verrassende pointes. De tweede cyclus opent met een gedicht dat sterk aan een vers van de Coninck doet denken: “een straat met daarin een huis / met daarin een man die jou als kind / nooit buiten liet spelen”, maar al gauw wordt de problematiek duidelijk: er wordt een kind mishandeld! Even verderop analyseert Ramael de vaderbinding: “papa / ik haat je graag” is het paradoxale vers waarin liefde en haat, gevoelens die dicht bij elkaar liggen, letterlijk in elkaar opgaan. Verder wordt een soort concurrentiestrijd om een geliefde geëvoceerd:

hoe ik vroeger net als haar
zijn hand zocht en trots
dacht hij is van mij

ik glimlach het dier
in haar ogen weg
wees gerust

geen speld krijg ik
tussen jullie

laat staan mezelf

De reeks eindigt met het verdwijnen van een “dunne man” en loopt uit op ontgoocheling en eenzaamheid.

ik vond je leuker // op papier **Water en vergeten**

Dan wordt in een hele reeks gedichten de liefde in al haar aspecten beschreven, maar vooral ook met haar bijbehorende twijfels. In een krachtig en technisch hoogstaand gedicht vergeeft de ik het overspel van de geliefde:

wees zo
vrij
er maar op los

en als je
longen
weer gevuld

zijn
monden
nieuwe lucht

kom
kom terug

In deze cyclus wordt het duidelijk dat liefdesrelaties niet altijd een lachertje zijn: “rouwende vrouwende ik” is het krachtige slotvers van het sterke gedicht “sooma sèma” waarin de triestheid na de liefdesdaad, le petit mort, gesuggereerd wordt.

Toch eindigt Ramael positief en met een kwinkslag. Ze geeft twee redenen waarom de geliefden in het gedicht “daarom”

elkaar graag zien en laat het psychologische met het praktische samenvallen als ze schrijft: “en omdat ik, zo alleen / toch maar koude voeten heb ’s nachts”.

De volgende gedichten maken een conflict binnen de relatie duidelijk en doen de ontnuchterende ontdekking dat lichamelijke liefde toch slechts een roes is:

wat is erg
niet dat hij
twee armen
nam

toen ik hem
een vinger
gegeven
had

maar dat hij
nadien
alles terug
gaf en ik

niet wist
waar ik
het had

Verder bevat de bundel nog een mooie ode aan de moeder, waarin een sterke psychologische én lichamelijke verbondenheid duidelijk wordt.

Het boekje eindigt met een reflectie op het dichten en de taal. In het eerste gedicht lijkt het schrijven mooier te zijn dan de werkelijkheid: “ik vond je leuker // op papier”, maar al vlug blijken ook woorden geen vuist te kunnen maken tegen de vergankelijkheid die dit leven en dus ook de liefde kenmerkt.

In de gedichten van Ramael worden relaties onderzocht en ontmaskerd. Er wordt waanzinnig liefgehad, maar ook gruwelijk gekwetst en verlaten. Deze bundel slingert tussen gevoelens van euforie en verdriet, maar weet het overzicht te behouden. Met “Water en vergeten” schrijft Ramael absoluut een sterk debuut.

Carl De Strycker

Nana Ramael, *Water en vergeten*, Bakermat, Mechelen, 2000, 50p./ 9,79 euro, ISBN 90 5461 296 7

12-urenloop De gesmeerde bliksemling

Zoals u eerder in deze dwars kon lezen heeft de sportieve Antwerpse student zich de voorbije weken weer van zijn/haar sterkste kant laten zien. Een twaalfurenloop is echter, ondanks de duidelijke naam, meer dan lopen alleen.

Natuurlijk maakt de fameuze loopwedstrijd tussen opgehitste faculteiten de hoofdmoot uit. Zelden waren studenten meer bezweet dan na zo'n rondje vechten en zwoegen tegen de meters en trappen en bochten. Zelden een student zo luid om zijn moeder horen roepen ook.

En dan waren er botsauto's. Een kluwen van razende, niets-ontziende karretjes met dito bestuurders zorgden voor een waardige afsluiter.

Ook menig haastig opgedronken pint dacht er zo over en wurmde zich weer naar boven, de buitenlucht tegemoet. Ze zullen het daar geweten hebben, op parking 2.

(md)
foto's AMOZ

Dat laatste kwam geregeld voor die dag. Vergezeld van andere, niet zo beschaafde kreten doken, sprongen, kropen en schoten collega-studenten elkaar aan flarden in de daartoe speciaal geplaatste kooi, ergens opzij op parking 2.

Geen cage-fight, paintball. Kogels die om oren floten en er hier en daar één raakte, het slachtoffer kermend van de pijn, onder luid gejuich van de vijand in elkaar stortend met een plasje roze verf als symbolisch bloed op het verkrampte aangezicht. Heerlijk.

